

Hồi Thứ Chín

Tu La Viện Một Nơi Hoang Phế Cội Đại Thụ Bí Đạo Ẩn Tàng

Đưa mắt nhìn khắp nơi, Bất Thông sau một lúc cân nhắc đắn đo đành mạo hiểm phục sát người xuống đất và bò dần đến một cội đại thụ thật to.

Chỉ đến khi tiến đến thật sát cội đại thụ, Bất Thông mới mừng vì biết rằng đã chọn đúng phương cách thích hợp.

Đó là do cội đại thụ không những có phần thân thật to mà những tán lá bên trên còn vừa dày vừa có nhiều tầng lá xoè rộng ra bốn phía, quá đủ cho Bất Thông thực hiện ý đồ.

Đưa chân lực vào mười đầu ngón tay, Bất Thông bấu mạnh vào thân đại thụ và nhẹ nhàng leo dần lên cao.

Cố không để gây ra tiếng động, ngay khi lọt vào giữa một tầng là khá dày, chàng lặng lẽ di chuyển dần ra ngoài, càng lúc càng xa khỏi phân thân cây đại thụ.

Đúng như chàng nhận định, nhánh cây mà chàng vừa chọn để đặt chân không những càng lúc càng vương ra xa, đúng về phía chàng muốn đến, mà còn có nhiều lớp lá dày đặc đủ để che kín mọi cử động của chàng.

Nhờ đó, sau một lúc khá lâu lặng lẽ di chuyển mà không bị hai người ở dưới phát hiện Bất Thông sau đó rất cuộc cũng hài lòng vì những lời đối thoại của hai người phía dưới đã bắt đầu lọt vào thính nhĩ của chàng.

Hai nhân vật đó tuy đang đối đáp thật khế giữa một cảnh quan hoàn toàn hoang phế và không có lấy một bóng người nhưng họ nào ngờ ngay trên đầu họ, giữa những tán lá dày đặc và cách xa thân cây đại thụ có đến mười trượng lại có người ngồi vắt vẻo để lén nghe những gì họ nói.

Bất Thông thoáng chút hoang mang khi nghe rõ thanh âm của Văn Quy Nguyên:

- ... Vì biết lần này lão phải xuất trang những mười ngày nên tiểu diệt mới nhân cơ hội tìm đến đây.

Nhân vật kia có niên kỷ xấp xỉ tứ tuần cứ nói khe khẽ qua môi dường như đang mím chặt:

- Nhưng người chưa biết lão đi đâu, đúng không? Nếu lão cũng tìm đến đây và giữa người và lão vì thế phải đụng đầu, lúc đó người giải thích ra sao nào?

Văn Quy Nguyên chớp mắt, cố phân minh:

- Lúc xuất trang, lão đi theo hướng khác. Tuyệt đối không phải để đi đến Tu La Viện này.

- Lão cũng giả hoạt, người chớ quên điều đó. Mà này, người đã tìm được gì chưa?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Vô vọng! Một Tu La Viện nguy nga giờ trở nên hoang tàn, tiểu diệt làm sao tìm được điều gì trong đống đổ nát kia?

Nhân vật kia chợt đặt một ngón tay lên môi:

- Suyt! Người phải giữ kín điều đó, chớ cho Tôn Nhất Bình biết, bằng không...

Văn Quy Nguyên bỗng kêu:

- Bá bá! Còn điều này nữa, tiểu diệt cảm thấy rất kỳ quặc.

Không ngờ nhân vật kia lại chính là bá bá của Văn Quy Nguyên, Bất Thông vội vén cây, tìm cách nhìn rõ diện mạo của nhân vật kia.

Nghe tiếng lá cây xao động, nhân vật đó đưa mắt nhìn lên.

Bất Thông lo sợ, vội bế khí và chờ đợi một tiếng quát thịnh nộ.

Thay cho tiếng quát Bất Thông nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng:

- Bá bá yên tâm! Trước lúc bá bá xuất hiện tiểu diệt đã xem rất kỳ, không hề có lấy một người. Có lẽ đó là gió thổi qua làm cho lá cây rung động.

Nhân vật nọ khẽ hừ mũi:

- Người chưa từng bôn tẩu giang hồ nên chưa biết thế nào là tai vách mạch rừng. Đừng quá khinh suất, kẻ có hối thì quá muộn.

Sự cẩn trọng gần như là quá đáng của nhân vật này khiến Bất Thông vừa nghi ngờ vừa lo sợ.

Vì thế, từ lúc đó chàng cố thu thật nhỏ những tiếng thổ nạp của chàng, quyết không để Văn Quy Nguyên và nhân vật kia phát hiện, rồi sau đó chàng khó lòng biện minh cho hành vi ám muội của chàng.

Chàng tuy cẩn thận như vậy nhưng suýt nữa phải giật mình và gây thành tiếng động khi nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng:

- Tiểu diệt trong những ngày vừa qua đã chạm trán một nhóm người biết thi triển Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, là sở học của Ma Trung Tử.

Lần đầu tiên được biết Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo là sở học của Ma Trung Tử, càng lúc Bất Thông càng nghi ngờ Văn Quy Nguyên:

Nhất là khi chàng vừa nghe nhân vật nọ cất giọng âm trầm hỏi Văn Quy Nguyên:

- Người nghĩ họ là người của Thiên Nhất Trang và cũng là thuộc hạ thân tín của Tôn Nhất Bình?

Văn Quy Nguyên chợt thở ra:

- Tuy tiểu diệt đã nhìn ra bọn chúng là Tứ Ác Kim Lăng, không phải người Thiên Nhất Trang, nhưng thử hỏi ngoài Tôn Nhất Bình còn ai khác am hiểu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

Nhân vật nọ cười lạnh:

- Người chớ quên di học của Ma Trung Tử không chỉ lọt vào tay mỗi một Tôn Nhất Bình.

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Nói như bá bá không lẽ ba người còn lại cũng chiếm phần kinh văn có liên quan đến công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

- Cũng có thể lắm. Vì ai biết được kẻ nào trong bọn họ chiếm được phần nào trong số những sở học của Ma Trung Tử?

Văn Quy Nguyên cau mặt:

- Nhưng bọn người bí ẩn này cũng đã chọn ái nữ của Thạch Phù Vân để ra tay. Điều đó chứng tỏ họ không sợ Không Động phái phát hiện họ là ai và công phu kia là gì?

- Người muốn nói đến phần sở học của Ma Trung Tử do Thạch Phù Vân chiếm đoạt ho hề có công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

- Đúng vậy! Và...

Nhân vật nọ xua tay:

- Sao người không nghĩ bọn họ??? tuy có được công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo nhưng không được đầy đủ? Vì thế, họ mới có ý định bắt giữ Thạch Bích Vân để uy hiếp Thạch Phù Vân và buộc Thạch Phù Vân phải giao cho bọn họ phần kinh văn còn thiếu?

Bất Thông nghe đến đây đột nhiên nở một nụ cười.

Chàng vừa phát giác ra một điều mà có lẽ Văn Quy Nguyên vì đang trong tâm trạng hoang mang đã không thể phát hiện.

Vì đó là lúc Văn Quy Nguyên đang kêu lên thảng thốt:

- Không sai! Nếu không có bá bá nhắc nhở tiểu diệt sẽ không nghĩ đến điều này.

Nhân vật nọ mỉm cười có phần đắc ý:

- Đó là người chưa đủ lịch duyệt nên chưa thể thông tỏ những mưu mô hiểm trá trên giang hồ:

Chợt đổi giọng, nhân vật đó bảo:

- Nếu người không thể tìm được gì ở đây thì nên mau mau hồi trang. Chớ đi quá lâu, dễ khiến Tôn Nhất Bình nghi ngờ. Nhớ đấy!

Vút!

Nhân vật nọ tung người lao đi và đi quá nhanh nên không thể nhìn thấy sắc mặt đang hoang mang của Văn Quy Nguyên, có vẻ như Văn Quy Nguyên còn muốn hỏi thêm điều gì đó nữa.

Chỉ có Bất Thông là nhìn thấy nên Bất Thông không hề kinh ngạc khi nghe Văn Quy Nguyên lẩm bẩm tự hỏi:

“Bọn họ cũng muốn bắt giữ đệ tử Hoa Sơn, không lẽ cũng vì muốn uy hiếp Gia Cát Phàm, chuồng môn Hoa Sơn phải?”.

Có lẽ do mãi trăn trở về điều này, nên cho dù Bất Thông đang nôn nóng chờ Văn Quy Nguyên bỏ đi nhưng Văn Quy Nguyên vẫn cứ tiếp tục nguyên vị ở phía dưới.

Được một lúc, Bất Thông vừa có ý định lên bỏ đi như khi này nhưng chàng đã lên đến gần thì bất ngờ chàng nhìn thấy Văn Quy Nguyên nhích động.

Ngỡ Văn Quy Nguyên đã đến lúc dờn đi như lời khuyên của nhân vật vừa rồi, Bất Thông ung dung ngồi dậy.

Nào ngờ, Văn Quy Nguyên không hề có ý định bỏ đi. Trái lại, nếu y không đi vòng quanh cội cổ thụ thì y cũng đi tới đi lui và không bao giờ vượt quá phạm vi của khu vực được tán lá to rộng của cội đại thụ bao phủ.

Đưa mắt nhìn theo từng bước chân di chuyển của Văn Quy Nguyên, vô tình Bất Thông phát hiện được hai điều. Điều thứ nhất, do bây giờ trời đã quá ngọ nên ánh dương quang thật gay gắt, vì thế, cùng với nhiều bóng lá cây đơn lẻ bị in bóng xuống nền đất, có nhiều vị trí trên thân hình Bất Thông cũng bị vàng dương in bóng.

Chàng lập tức nhích người qua một bên, tránh không để tung tích bị bại lộ chỉ vì chút sơ suất nhỏ.

Do vị trí đã thay đổi và vẫn dõi theo từng bước chân của Văn Quy Nguyên nên Bất Thông có may mắn phát hiện được điều thứ hai.

Đó là, thân đại thụ tuy to nhưng dường như ở phần trong đã bị rỗng ruột. Vì từ vị trí Bất Thông đang ngồi nếu nhìn trở lại về phía thân cây lúc Văn Quy Nguyên đi vòng qua phía bên kia, thì ở trạc ba, nơi thân đại thụ bị chia thành hai nhánh lớn và một vài nhánh nhỏ, chàng thấy ở chính giữa có một khoảng mờ tối, chứng tỏ phần thân cây đó đã bị mục ruỗng.

Với phát hiện này, nếu không vì sợ sẽ bị Văn Quy Nguyên phát hiện, có lẽ Bất Thông sẽ không bỏ lỡ dịp di chuyển đến và ghé mắt nhìn thử.

Đột nhiên cơ hội lại đến với Bất Thông ở phía dưới, như Văn Quy Nguyên đã thôi trăn trở, y bất ngờ tung người chạy đi.

Vút!

Đưa mắt nhìn theo và khi biết Văn Quy Nguyên không hề có ý quay lại. Bất Thông lập tức tung người lao đến chỗ có khoảng mờ tối ở thân cây đại thụ.

Vừa đưa đầu vào chỗ rỗng, dù thị lực không đủ để nhìn xuống tận đáy nhưng Bất Thông cũng có một cảm nhận mơ hồ. Phần thân rỗng không phải tự nhiên mà có: đó là do bàn tay con người tạo ra.

Để minh định điều này, Bất Thông bẻ một mẩu cây khô và ném vào chỗ rỗng.

Coong!

Âm thanh vang lên vừa thanh vừa tạo ra một loạt âm ba kéo đủ dài, đủ cho Bất Thông nở một nụ cười kỳ dị.

Chàng khẽ xoay người, tìm cách leo xuống phần rỗng của thân cây.

Nhưng mới chỉ chui được nửa người vào đó, Bất Thông bỗng dừng lại vì bất giác ngáy người nhìn xuyên qua tán lá cây.

Theo hướng mắt chàng đang nhìn, ở phía xa, có hai bóng người đang giao chiến khốc liệt.

Tuy phải nhìn với khoảng cách khá xa nhưng qua chiêu thức, Bất Thông dễ dàng nhận ra một trong hai nhân vật đang giao chiến.

Chàng lẩm bẩm:

“Tu La Mai Hoa Ẩn? Y đang giao chiến với ai chứ? Nhân vật kia không che kín chân diện, lại có niên kỷ khá cao, chắc không phải bọn hất y nhân chuyên hiếp đáp nữ nhân. Chắc! Lẽ nào lại là...”

Bỏ ngang câu nói và cũng là bỏ luôn ý định thám thính phần thân cây rỗng, Bất Thông từ giữa tán lá cây tung người lao đi.

Vút!

Khi lao đến đủ gần, chàng nghe nhân vật cao niên kia đang gầm:

- Ai cho phép người dò xét từng hành vi của ta? Người tưởng ta không dám giết người sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Đáp lại, Văn Quy Nguyên với công phu Tu La Mai Hoa Ẩn cũng quát:

- Lão đã mấy phen cho người bám theo và dò xét hành tung của ta, lão có còn xem ta là Trang chủ Thiên Nhất Trang nữa không? Xem đây!

Ào... Ào...

Văn Quy Nguyên bị chấn lùi và thật sự hốt hoảng khi phát hiện nhân vật kia vẫn tiếp tục lao vào không chút nương tình:

- Cường vị Trang chủ đó do ta giao cho người. Nay ta muốn lấy lại thì sao nào?. Nạp mạng!

Vù... Vù...

Văn Quy Nguyên do không kịp hoàn thủ đành vận dụng kinh thân pháp Thiên Mã Hành Không để lẩn tránh.

Vút!

Nhân vật kia lập tức bám theo:

- Dừng công phu Văn gia đối với ta, người hãy còn kém lắm! Chạy đâu cho khỏi? Đỡ!

Vù... Vù...

Không chút chần chừ, Bất Thông lao vào:

- Nếu công phu Văn gia không đủ lợi hại sao lão còn tham lam, đoạt luôn phần di học của Ma Trung Tử đáng lẽ phải thuộc về ta? Nay ta phải đòi lại, đỡ!

Vù... Vù...

Sự xuất hiện của Bất Thông không phải nhân vật này không biết, nhưng sự xen vào của chàng lại chính là điều bất ngờ cho nhân vật này.

Lão quát:

- Người là ai? Công phu Ma Trung Tử nào là của người chứ? Cút!

Ào...

Ầm!

Văn Quy Nguyên sau khi ổn định nguyên khí liền lao vào;

- Bất Thông! Chuyện của bốn trang, người không được xen vào. Lão thất phu kia! Hãy xem chưởng đòi mạng cho Tu La Viện.

Vút!

Vù.. Vù...

Nhân vật nọ cả cười:

- Hóa ra cho đến giờ người vẫn muốn đối chọi với Tôn Nhất Bình ta là vì cái chết của Tu La Viện? Đã vậy, ta cho người xuống cửu tuyền đoàn tụ cùng lão họ Đồng thất phu. Đỡ!

Vù...

Vù...

Biết bản lĩnh của Văn Quy Nguyên sẽ không đủ ứng phó, Bất Thông lại lao vào:

- Văn Quy Nguyên giữa ta và lão tặc cũng có nợ nần cần phải thanh toán. Ta không dư hơi xen vào chuyện của người. Tôn Nhất Bình! Đỡ!

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình vừa gầm lên vừa phát động tả thủ:

- Người có liên quan thế nào với lão ăn mày họ Bạch? Ta nợ gì với người chứ? Cút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bất Thông thất kinh và chợt nhớ lại những gì bang chủ Cái Bang đã nói về Tôn Nhất Bình?

Công phu bản lĩnh của họ Tôn quả nhiên quá lợi hại, cho dù có sự liên thủ giữa Bất Thông và Văn Quy Nguyên nhưng kết quả sau lần chạm kinh thật ngoài sức tưởng tượng.

Tôn Nhất Bình thì bình yên vô sự, trong khi đó Bất Thông và Văn Quy Nguyên cứ phải loạng choạng thối lui.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tôn Nhất Bình thi triển kinh thân pháp, lão rút đến chỗ Văn Quy Nguyên:

- Đối với ta, người đã hết giá trị lợi dụng rồi. Bây giờ là lúc thuận tiện để ta trừ dứt hậu họa. Nằm xuống!

Vù...

Vù...

Văn Quy Nguyên nghiêng răng phát kinh:

- Từ lâu ta đã biết rõ mưu mô của lão. Đỡ!

Ào... Ào...

Bất Thông thất sắc, vì ngay lúc này do chân nguyên chưa thật ổn định nên chàng dù rất muốn vẫn không kịp phát chiêu liên thủ với Văn Quy Nguyên.

Đưa mắt nhìn, phát hiện chưởng kinh của Tôn Nhất Bình cuộn đến với sự lợi hại tột đỉnh, còn chưởng của Văn Quy Nguyên thì chỉ như châu chấu đá xe, Bất Thông xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và bất ngờ hất mạnh hai chân về phía trước:

- Hãy xem ám khí của ta!

Véo...

Véo...

Không như gã hất y nhân độ nào, đấu pháp của Bất Thông như không đủ yếu tố để lừa gạt Tôn Nhất Bình.

Tôn Nhất Bình cười lạnh khi nhìn ra hai vật được Bất Thông ném đến chỉ là hai chiếc giấy nhơ bẩn và cũ nát:

- Trong sở học của lão họ Bạch cũng có trò quái quỷ này sao? Trả lại cho người này.

Vù...

Bộp! Bộp!

Ầm!

Cùng một lúc với việc chặn hai chiếc giấy của Bất Thông. Tôn Nhất Bình cũng đắc thủ khi đẩy ngược Văn Quy Nguyên về phía sau gần một trượng.

Quyết hạ thủ Văn Quy Nguyên, Tôn Nhất Bình chợt động thân hình:

- Nạp mạng cho ta nào!

Vút!

Vù... Vù...

Văn Quy Nguyên biến sắc vì hoàn toàn không còn năng lực hoàn thủ.

Nhưng, tiếng quát kinh thiên động địa của Bất Thông đã kịp lúc vang lên:

- Đây mới chính là sở học của Bạch lão nhân gia. Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Bị Bất Thông ngăn cản khiến chưa thể hạ thủ Văn Quy Nguyên như ý muốn, Tôn Nhất Bình động nộ:

Tàng Long Phi Hổ Thức? Được! Người cũng phải chết! Đỡ!

Vù... Vù...

Dù chưa kịp điều hòa chân nguyên nhưng vì không muốn uy danh của Bạch bang chủ, là người truyền thụ võ học cho chàng, cứ bị Tôn Nhất Bình khinh thường, Bất Thông vẫn liều lĩnh xông đến:

- Hãy xem chiêu, Phục Long Ngọa Hổ!

Ào... Ào...

Ầm!

Tôn Nhất Bình vẫn là người chiếm thế thượng phong. Vì thế, lão cười vang:

- Người hãy còn kém lắm, tiểu tử! Xem chiêu!

Vù... Vù...

Bất Thông tuy nhận thức rõ đó là sự thật nhưng vẫn không chịu nổi tràng cười khinh miệt của đối phương. Chàng lại lao đến:

- Bái Long Vực, Tọa Hổ Đầu! Đỡ!

Vù... Vù...

Đúng lúc đó, bên tai Bất Thông cũng vang lên tiếng quát:

- Tu La Mai Hoa Ấn! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhấn thêm chân lực do có thêm sự xuất hiện của Văn Quy Nguyên, Tôn Nhất Bình nạt một tiếng:

- Muốn chết!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Hự! Hự!

Cùng lão đảo như nhau, Văn Quy Nguyên và Bất Thông sau đó cùng thất sắc vì nghe thêm nữa tiếng quát của Tôn Nhất Bình:

- Hai người còn chưa nạp mạng sao!Đờ!

Vù... Vù...

Chộp vào tay Bất Thông, Văn Quy Nguyên hét lớn:

- Chạy!

Vút! Vút!

Bất Thông vội vận dụng khinh thân pháp để Văn Quy Nguyên không phải hao phí thêm chân lực để kéo chàng cùng chạy.

Không dễ buông tha, Tôn Nhất Bình cười lồng lộng:

- Chạy đâu cho thoát! Ha... Ha...

Vút!

Biết không thể thoát nếu cứ tiếp tục như thế này, Bất Thông bất ngờ hét vào tai Văn Quy Nguyên:

- Mau theo ta!

Chàng dẫn bước, nhằm đến thân cây đại thụ.

Tôn Nhất Bình đuổi theo càng lúc càng gần:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Phát hiện có kinh từ phía sau cuộn ào đến, Bất Thông lập tức lôi tay Văn Quy Nguyên:

- Nhảy!

Vút!

Vút!

Do cả hai kịp tung người nhảy lên cao nên chưởng của Tôn Nhất Bình phải lao vào khoảng không.

Vù...

Ngước mắt nhìn lên, thấy cả hai đang khuất dần vào giữa tán lá dày đặc, Tôn Nhất Bình phá lên cười sặc sụa:

- Bọn người tưởng nấp như thế là sẽ thoát chết ư? Xem đây!

Từ phía dưới, Tôn Nhất Bình quật ào ào lên tán lá cây nhiều chưởng liên tiếp.

Ào... Ào...

Rào...rào...rào...

Tuy nhiên, ngoài vô số những lá cây phải lìa cành vì bị chưởng lực quật rơi xuống.

Kinh nghi, Tôn Nhất Bình nhún mình lao lên.

Vút!

Đứng trên một thân cây khá to, Tôn Nhất Bình sau một lúc kiếm tìm về tứ phía, cuối cùng cũng đã phát hiện chỗ có thân cây rỗng:

- Hai người quyết định chọn chỗ này làm chỗ táng thân sao? Được! Ta sẽ cho hai người toại nguyện.

Dứt lời, Tôn Nhất Bình tung một chưởng vào giữa thân cây rỗng ruột.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Theo tiếng dội lại của loạt chấn kinh Tôn Nhất Bình nghi hoặc, đưa mắt nhìn vào chỗ rỗng.

Lão lẩm bẩm:

“Ô Hóa ra đây là một bí đạo. Bí đạo này dẫn đến đâu? Tại sao tiểu tử kia biết rõ nơi này mà chạy vào? Lạ thật! Y là ai?”.

Sau một hồi suy nghĩ, Tôn Nhất Bình hăm hở chui vào.

Được một lúc, lão hậm hực chui trở lên và rồi phải nhảy xuống, đứng cạnh cội đại thụ:

- Lối vào đã bị một thiết phiến khá dày ngăn chặn, ta có nên phá hủy cả cội đại thụ này không? Hay là...

Lắm bầm để tự hỏi và cũng là để tìm ra một quyết định nhưng sau cùng, không hiểu lão suy nghĩ như thế nào bỗng đột nhiên bỏ đi...

- o O o -